

Plečnikova šola (arh. Fr. Tomažič), miza v sobi predsednika Zbornice za TOI v Ljubljani

Potem sva molčala,
in vse konstelacije nebá
bilé so verno prerisane v vodi,
in midva sredi njih...

Tu se mladina s pesnikom radostno srečuje in ga pozdravlja.

To je tista smer, po kateri se je Župančič približeval in približal današnji generaciji do tam, kjer je zadel ob skrajne meje svoje osebnosti in njene razvojne možnosti. Preko te meje je možen samo skok k nam, v svet, ki je že zbran okrog drugega središča. Skozi ta svet pa vodi, verujemo, pot v bodočnost, ki bo vredna našega zanosa, pričakovanja in gradnje. Župančič in njegova generacija sta ostala v preddvoru, v tempelj sam še nista mogla in morda nista smela, ker je hodila za njima še senca bogobežne kulture, ki pa se je na njunem potu proti zenitu že tako silno skrajšala. Tako sta obstala visoko na marmornatih stopnicah, nista pa ugledala žarenja iz najsvetejšega, kjer dva angela čuvata skrinjo zaveze... Župančič in njegova generacija še nista uzrla vesoljstva iz sredine. Tam stoji Hram, kjer nas od vekomaj pričakuje Bog, da se nam vrže krog vratu. Iz njega se vračamo kakor iz neskončnosti... To so visoke sanje nove mladine.

Toda Župančič in njegova generacija sta predor in pretok. Čudovito se je od tedaj spremenila duhovna konstelacija. V kulturi so se vedno silneje začele gibati religiozne sile. Cerkev sama se prebuja, njen organizem poganja novo rast iz sebe, njen kozmos se zopet svita v dušah kot ozvezdje, njene toliko časa stoječe globine so zopet zavalovane, pretakajoče se, nemirne... »Tudi v meni, tudi v nas še živi kristjan...« Ta kristjan živi v novi generaciji samoumevno, strastno, polno. Toda, reči smemo, Kristusu je odprla vrata — prejšnja generacija, naj je tudi šla poslej tolikokrat tako hladno ali brezobzirno mimo njega. Toda Njegove oči so se z njenimi premnogokrat ujele. Hodil je za njo, koderkoli je šla, mučil jo je v sanjah, čakal jo ob poti, pred vrati... Beračil je za njeno ljubezen, ponujal ji je svojo.

Danes tudi za mlado katoliško generacijo »zvezde ugodne vladajo«. Danes se ne zaklepa, ne beži za nasipe, marveč pogumno, samozavestno in vedro gradi kulturo, ki bo človeštvo zopet približala samemu sebi. Danes je tudi mlada katoliška generacija »ritmičnega rodu« in — ali se vam ne zdi pomenljivo, da je enemu izmed njenih prvoboriteljev Richard Dehmel stisnil v duhu desnico, rekoč: »Potem Vam morem želeti le srečo...« Oče je sinu prepustil brod in vesla.